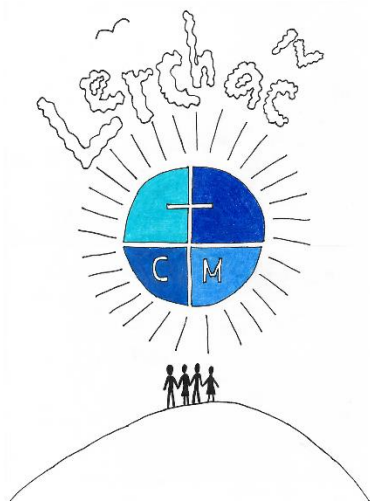

Lercháč – školní časopis studentů Cyrilometodějského gymnázia a střední odborné školy pedagogické Brno

40/2019 - ročník XIII.

Úvod	4
<u>SPECIÁLNÍ ROZHOVOR</u>	5
SESTRA CYRILA: NEBOJTE SE BÝT NÁROČNÍ	5
<u>OHLÉDNUTÍ</u>	7
ADAPTAČNÍ POBYT G1	7
ADAPTAČNÍ POBYT PL1	9
BRNO – LEVOČA POPÁTÉ!	10
<u>ROZHOVOR</u>	16
KÁŽU PŘEDEVŠÍM PRO SEBE, ŘÍKÁ OTEC JAROSLAV	16
HANA STRAŠÁKOVÁ: CHTĚLA BYCH, ABYSTE SE ZAJÍMALI O DĚNÍ KOLEM SEBE	17
<u>NAŠE TÉMA: ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ</u>	23
ANKETA EKOLOGIE	23
EKOLOGIE JINAK	27
GRETA THUNBERG	27
THE FUTURE WON'T BE ANYTHING PLEASANT	28
<u>ZPRÁVY Z NAŠEHO PARLAMENTU</u>	30
<u>REPORTÁŽ</u>	30
MĚSÍC VE ŠVÉDSKU	30

HOVORY O 17. LISTOPADU	32
-------------------------------	-----------

JIŘÍ MOŽNÝ SE PTÁ MONIKY CHVÍLOVÉ	32
ONDŘEJ TESÁČEK SE PTÁ ADAMA KŘIVKY	32
TAMARA KUREŠOVÁ SE PTÁ KAROLINY SLÁMOVÉ	32
ADÉLA FIALOVÁ SE PTÁ PETRY ŠTEFLÍČKOVÉ	33
KRISTINA UHROVÁ SE PTÁ KAROLINY UHROVÉ	33
MARTA PRCHALOVÁ SE PTÁ KLÁRY SVOBODOVÉ	33

STUDENTSKÁ TVORBA	34
--------------------------	-----------

PRVNÍ KROK DŮVĚRY	34
CO VŠECHNO LZE ZTROPIT S PÍSMENEM P	35
PSÍ POSLÁNÍ	35
PABĚRKOVÉ	35
PEŘÍ	36
PRINC PETR	36
PRAVĚKÝ PŘÍMĚŠTÁK	36
ÚVAHA – PRAVIDLA	37

ZAJÍMAVOSTI - TITICACA	38
-------------------------------	-----------

VTIPY	39
--------------	-----------

TIRÁŽ	40
--------------	-----------

Milé čtenářky a milí čtenáři,

jak vidíte, přidali jsme na obálku návrhy nového loga našeho časopisu, na kterých pracuje G6. Chceme tím naznačit, že jsme na cestě a intenzivně přemítáme, jakým směrem se dále vydáme.

Po dvanácti letech hrdinské práce pro Lercháč předala sestra Cyrila štafetu Pavlovi J. Michelemu, který práci redakce od října koordinuje. Sestře Cyrile patří za její houževnaté úsilí a výdrž velký dík. Právě proto 40. číslo Lercháče začíná rozhovorem s ní. Dále si můžete přečíst rozhovor s otcem Jaroslavem nejen o jeho kázání na začátku školního roku a s naší absolventkou Hanou Strašákovou, zakladatelkou spolku Společně Brno a reportérkou rádia Proglas.

Protože se na podzim uskutečnila akce Fridays for Future i v Brně, zajímalo nás, jak naši studenti smýšlejí o stavu životního prostředí a přinášíme vám proto výsledky celoškolní ankety včetně několika úvah k tématu.

Samozřejmě nesmí chybět několik ohlednutí: za adaptačními kurzy, exkurzí do Prahy nebo třeba reportáž ze skautské základny ve Švédsku. Přinášíme vám také ukázky literární tvorby našich studentů a pár vtípků.

A abychom nezapomněli: Připomínáme si 30 let od sametové revoluce!

Máte-li cokoli na srdci, chcete-li se vyjádřit k jakémukoli tématu v tomto čísle nebo pokud schraňujete v šuplíku verše, povídky či jiné výtvořky, napište nám :)

Redakce

Sestra Cyrila: Nebojte se být nároční

Je známo, že se školní časopis díky Vám znovu zrodil, jaké byly vaše začátky?

Asi bych měla nejprve upřesnit, že se nejedná o znovuzrození časopisu Lercháč, ale o jeho založení. V minulosti se sice několikrát určité snahy o vydávání studentského časopisu v naší škole tu a tam objevily, ale s ukončením studia zapojených studentů bohužel končivalo i vydávání jejich časopisu. Když jsem tedy v roce 2007 začala v naší škole učit na plný úvazek, bylo mi jasné, že tu školní časopis citelně schází...

O začátcích časopisu jsem čtenářům vyprávěla již dříve, a to v Lercháči č. 30/2016, tedy v jubilejním retro čísle k 20. výročí školy (<https://www.cmgp.cz/wp-content/uploads/30.pdf>). Nechci se opakovat, proto jen krátce zmíním, že nápad přišel jednoho prosincového dopoledne roku 2007, v tercii, při hodině slohu.

Můžete prosím čtenářům připomenout, jak dlouho jste časopis vedla a jak na ta léta vzpomínáte?

Časopis jsme společně s dvanácti gymnazisty začali vydávat ve školním roce 2007/2008, první číslo vyšlo únoru 2008, takže to bylo celkem dvanáct let. Jak na to vzpomínám? Jako na setkání s nejrůznějšími lidmi, kteří do časopisu přispěli jednou či přispívali opakovaně, a také jako na možnost znovu a hlouběji prožít události, o nichž časopis skrze texty i fotky referoval. Někdy tato setkání probíhala v klidu, jindy (zejména s blízcími se uzávěrkou vydání) naopak v poklusu...

Co všechno obnášela Vaše práce na školním časopise?

V každém čísle bylo zapotřebí promyslet obsah jednotlivých rubrik, namotivovat studenty a mnohdy i kolegy učitele, hlídat termíny odevzdání příspěvků, udělat příslušné jazykové korektury, sehnat potřebné fotky a vše nakonec sladit do výsledné grafiky... a samozřejmě zajistit, aby se hotové číslo dostalo včas ke svým čtenářům!

Vzpomínáte si na nějakou vtipnou situaci, která se Vám stala při tvorbě Lercháče?

Občas mne pobavily výmluvy kolegů učitelů, proč právě oni jsou zcela nevhodní k tomu, aby poskytli školnímu časopisu rozhovor, či komentáře studentů k uveřejněným fotkám ze školních akcí a soutěží. Photoshop do Lercháče našťastí ještě nedorazil...

Kdybyste měla připomenout jeden zajímavý článek, který se v časopise objevil, který by to byl?

Škoda, že se ptáte jen na jeden zajímavý článek, napadá mě jich totiž hned několik! Např. rozhovor s MUDr. Irenou Janouškovou z organizace Lékaři bez hranic o misích v Etiopii a Afghánistánu či rozhovor s básníkem a publicistou Milošem Doležalem o dobrodružném putování za osudem kněze Josefa Toufara, umučeného komunistickým režimem v souvislosti s kauzou tzv. číhoštského zázraku; oba rozhovory najdete v čísle 32/2017 (<https://www.cmgp.cz/wp-content/uploads/32.pdf>). Nebo také rozhovor s karmelitánským knězem Pavlem Polou o neziskové organizaci SIRIRI,

pomáhající Středoafričké republice, který vyšel v čísle 25/2015 (<https://www.cmgp.cz/wp-content/uploads/25.pdf>). Shodou okolností to byli všichni lidé, kteří přijali pozvání a zavítali k nám do školy v rámci tzv. Akademického dne. A Lercháč byl u toho!

Co byste vzkázala nynější redakci Lercháče?

Nebojte se být nároční. Na sebe, na výběr hostů k rozhovorům, na volbu témat, o nichž budete psát. A nezapomínejte při tom na hlavní zásady žurnalistické etiky, kterými jsou důvěryhodnost, slušnost a serióznost. Držím vám palce, čtenáři Lercháče za tu námahu přece stojí!

Sestro Cyrilo, děkujeme Vám za rozhovor a hlavně za Vaši dlouholetou práci na Lercháči :)

(Ptal se Pavel Egerle, PL2)

Adaptační pobyt G1

Náš adaptační pobyt se odehrával v Branné v Jeseníkách. Jako vedoucí s námi jeli: p. prof. Pecl, Jarda, Pepa z klubu a další čtyři animátoři. Hráli jsme tam spoustu super her, které pro nás naši vedoucí připravili. Ráno byl o půl osmé budíček a potom rozcvička. Jídla nám vařil otec Jaroslav a byla móóóc dobrá. Jeden den jsme také měli výlet do blízké Ramzové, kde jsme si, kdo chtěl, zkusili tubing. Tubing je taková jízda v kulatých člunech z kopce dolů po dráze. To už se blížil pátek - poslední den. V pátek ráno jsme byli vzbuzeni boucháním pokličkami. Potom jsme se vrhli na úklid - každý se zapojil. Za chvíli jsme už šli na vlak a hurá domů.

Super adapták. Děkuje!!

Štěpán Šicner (G1)

Na adaptáku jsme byli v Branné. Byla tam nádherná příroda. Mám hodně zážitků, o některé se tady podělím. Šli jsme na výlet přes vesnice, cestou jsme viděli bunkr a hráli kolíčkovanou. Co to přesně je, to nedokážu vysvětlit, ale pokusím se o to.

Našla jsem na svém batohu růžový kolíček. „Holky, jak se tam ocitl? Neměla jsem ho tam. Něco mě napadlo! Dám ho Pepovi na triko.“ Tak se plížím za Pepou. Asi slyšel, jak našlapuji, protože se otočil a „Ty mi ho chceš připnout? Ten jsem ti připnul já. :D“ Tak byla mise zmařena. Přibližně nějak takto to řekl. Tak se rozhlédnu po ostatních – a ejhle – pět z nich – i pan učitel Pecl – mají někde kolíček a

další tak tři děcka se chechtají a chlubí se, co komu připla.

Dorazili jsme (nevím kam, ale bylo tam krásně) a zkusili si tubing. Je to, že sedneš do obřího donutu a sjedeš kopeček. Prvně jsem se bála, ale pak jsem to zkusila a stálo to za to.

Otec Jarda vařil jako v nóbl restauraci. Animátoři si pro nás připravili skvělý program. Hry, soutěže, projekty a seznamování. Odvedli jste skvělou práci.

Díky moc, za vše.

Až teď mi došlo, že půl stránky je o kolíčcích. Ach jo. Tak příště napíšu víc.

Ještě jednou děkuji za zážitky na celý život.

Marta Vostalová (G1)

Foto © archiv CMGaSOŠPg Brno

Náš adaptační pobyt se odehrával na faře v Branné. Tým vedoucích tvořila Pepova čilá skupina animátorů. Tento adaptační pobyt se mi moc líbil, animátoři byli suproví a Jardovu kuchyň nic nepřekonalo. Bylo tu spoustu zábavných her a aktivit, takže si myslím, že jsme se seznámili velice rychle a efektivně. V průběhu týdne nás čekal pěší výlet. Dorazili jsme až do Ramzové. Cestou zpátky jsme se svezli vlakem. Ve středu jsme slavili mši svatou. Zajímavé bylo, když jsme se seznamovali i ve vlaku. Myslím, že tento adaptační pobyt měl smysl a efekt. Bylo to super.

Ondřej Hůrka (G1)

Kdyby se mě někdo zeptal, jaký byl nejlepší zážitek nebo co mě nejvíc zaujalo, tak je to asi – v jakém duchu byl veden. Každý den byla večer a ráno modlitba, každý večer se zpívalo a ve středu byla dokonce mše. Hry byly taky dobré. Nejvíce se mi ale líbila hra jménem Byrokracie. V ní šlo o to, že po budově byli rozmístěni “Úředníci” a my jsme se snažili dostat občanku, práci a takové věci. Úředníci ale byli otrávení, líní a nesympatičtí. Roztrhali nám tedy doklad a poslali nás vyřídit si doklad znovu.

Před prvním školním dnem (adaptačním pobytem) jsem očekával, že budou hloučky těch, co se znají ze základní školy. Že nebudu mít kamarády hned od začátku. Že tři celé dny na seznámení stačit nebudou. Ale jak se ukázalo, tři dny stačily. Když se dva lidi znali ze základní školy, nebylo to na nich poznat. Uvidím, jak tomu bude dál.

Martin Jiřík (G1)

Budu se jim líbit? Co když mě moji spolužáci nepřijmou? Před adaptačním pobytem jsem si kladla tyto otázky. Naštěstí byly moje obavy zbytečné a kamarády jsem si díky suprovému adaptačnímu pobytu našla. Za skvělé zážitky vděčím nejen své rodině, která mě povzbuzovala, ale především animátorům – Klárce, Zuzce, Tomovi a Jirkovi, díky kterým byla zábava, otci Jaroslavovi – díky kterému jsme se moc dobře najedli a pomodlili, panu profesorovi Jiřímu Peclovi, díky kterému jsme rozproudili mozkové závitky, Pepovi za to, že nás rozesmíval a sblížil. Největší dík si však zaslouží moji spolužáci za... vlastně za všechno. Těším se na příštích osm let na této škole se svými spolužáky.

Magdalena Pompová (G1)

Foto © archiv CMGaSOŠPg Brno

Foto © archiv CMGaSOŠPg Brno

Adaptační pobyt PL1

Adaptační pobyt v Orlím hnízdě byl kouzelný. Vůbec jsem nečekala, že s úplně novými lidmi bych se cítila tak pohodlně. Ani jsme nemuseli nutit sami sebe, abychom našli nějaké to společné téma, šlo to samo.

Program pro nás připravovali úžasní třetáci. Bavily mě snad všechny hry, nejvíc šílená, a proto moje nejoblíbenější, však byla „kolíčková“, kde jsme si předávali lístečky pomocí kolíčku v puse. Ztišení ovšem byla moje nejoblíbenější část dne. Povídat si o tom co jsme za daný den zažili, jak se cítíme a co máme na srdíčku bylo něco, co jsem si hrozně zamilovala.

Těch pět dní mě přesvědčilo o tom, že jsem přesně tam, kde mám být.

Tereza Šolcová (PL1)

Foto © archiv CMGaSOŠPg Brno

Brno – Levoča popáté!

K příležitosti v pořadí pátého výměnného pobytu studentů naší školy se studenty Gymnázia sv. Františka Assiského v Levoči připravila hostitelská škola pro návštěvu pestrý program.

Středověký vojenský tábor nabídl všem návštěvníkům možnost projet se na koni. Kromě studentů tuto nabídku využil i náš milovaný profesor matematiky a fyziky, Ladislav Zemánek.

Následoval oběd ve středověké krčmě, kde studenti okusili těžký život středověkého lidu, neb jídlo, i hospoda sama, bylo studenější než venkovní ovzduší. Dále účastníci zájezdu navštívili gotický částečně zachovaný Ľubovniansky hrad spolu s krásným skanzenem v podhradí.

Žákům obou církevních škol udělil audienci i sám generální vikář v sídle spišského biskupa ve Spišské Kapitule, Mons. Anton Tyrol. Spišská Kapitula, hrad i podhradí jsou součástí světového dědictví UNESCO.

Studenti se ve volném programu rozhodli navštívit i Košice, kde se podívali na tamější věž, náměstí a zpívající fontánu.

Velké nadšení vyvolala návštěva čokoládovny, kde si mnozí přišli na své.

Současní i budoucí pedagogové navštívili společně s našimi slovenskými přáteli i Múzeum špeciálneho školství v Levoči, kde si prošli stálou interaktivní expozici.

Zúčastnění rádi vzpomínají právě na čokoládovnu, středověký tábor, ale i na společně strávené chvíle v kavárnách či cukrárnách mimo program. Studenti si výměnný pobyt užili a pokud by se naskytla další příležitost, určitě by se rádi znovu zapojili.

Teda Běčáková (PL3)

Pantomima o Donu Boscovi

Na konci října poctil naši školu návštěvou Joseph Marin, který dlouhodobě věnuje svůj čas dětem a mladým lidem z různých zemí v rámci programu, v němž zábavnou formou seznamuje se životem Dona Bosca, kterého nazývá mužem míru a pokoje.

Joseph je bývalý učitel, projekt realizuje z vlastní iniciativy a veškerý případný výtěžek věnuje na humanitární účely. Joseph svůj projekt vnímá především jako dobrodružství, jako experiment, při němž obdivuje různorodost, osobitost mladých lidí i dětí v různých zemích i sociálních a etnických skupinách.

Z pohledu dramatické výchovy je tento projekt konkrétní ukázkou práce, v níž mohou divadelní metody fungovat při výuce jiných obsahů – třeba dějin pedagogiky či náboženství.

(red)

Divadelní představení

Paní Láryfáry

Děti nikdy nezlobí. Co? Že se vám to nezdá? Ani nám se to nezdálo, když jsme ve druhém ročníku začaly na popud paní učitelky Davidové připravovat divadelní inscenaci inspirovanou příběhy z knihy Betty MacDonaldové. Společně jsme propracovaly postavy, děj, prostor a nakonec i scénář tří příběhů pěti zlobivých dětí, které rady a pomoc paní Láryfáry vyléčily z televizní mánie, z hádanky a mlátiky, z čurbesajdy.

I když by se v průběhu tvorby našlo více zádrhelů, nejtěžší zkouškou byla premiéra. V tělocvičně Základní školy nám. Míru jsme 20.června 2019 s nervozitou stanuly tváří v tvář téměř stovce malých diváků. O stresem poznamenané hlášky jako „Pomoc, dětil!“ a „Právě jsem

zapomněla celý scénář...” nebyla nouze, ale konečný výsledek byl tak povedený, že diváci nešetřili na potlesku a v doznívajících tónech hudby se nesly ohlasy tak pozitivní, že jsme byly požádány, abychom výsledek naší práce předvedli ještě dvakrát! Reprízy inscenace se odehrály 26. září v sále Cyrilometodějské základní školy pro děti 1.stupně.

Za třídu PMP2 (nyní PMP3) děkuji nádhernému hudebnímu doprovodu inscenace, který vytvořili studenti G6 (nyní G7) pod vedením paní učitelky Kateřiny Prudilové, paní učitelce Davidové a svým spolužačkám za krásné zážitky a společné dílo.

Hana Kaňová (PMP3)

PL4 v Praze - měla se fakt blaze!

V pondělí 21. 10. 2019 jsme se všichni sešli na brněnském Dolním nádraží, odkud jsme v 6:07 vyrazili RegioJetem do Prahy. První překážkou v naší dobrodružné cestě Prahou bylo záludné pražské MHD a jeho Lítačka. Nám studentům totiž vyšla mnohem levněji měsíční Lítačka, než 8 půlhodinových lístků. Skoro celá třída se díky tomu fotila na Lítačku přímo ve vlaku. Toto jsme však zvládli a Praha stověžatá, do mlhy oděná, už nám otevírala náruč.

V Praze jsme se znovu vyfotili na Lítačky (tmavé fotky z vlaku se systému z nějakého důvodu nelíbily), dohledali ve vlaku ztracený mobil a poté vzhůru na Loretské náměstí odložit věci na naše ubytování v klášteře. Odtud jsme vyrazili do Strahovského kláštera na výstavu miniatur. Naše trasa dále vedla na Petřín. Mlha nad městem už se rozplynula a nám se ukázal krásný výhled. Pokračovali jsme dolů z kopce k Pražskému Jezulátku. Zde jsme si prohlédli všechny jeho „outfity“ a přes Kampu okolo Werichovy vily na Štřelecký ostrov.

V 15:00 nám začala prohlídka budovy Národního divadla. Pán, který nás provázel, věděl opravdu mnoho (usoudili jsme, že stavbu divadla zažil na vlastní kůži). Vzal nás na horní terasu divadla, odkud byl nádherný výhled. Pán byl velmi ochotný a vyfotil nás. Ve focení si selfies nás i velmi podporoval, neboť si chtěl dokouřit svoji odpolední cigaretu v klidu. Následovala obědová pauza na Václavském náměstí a hromadná návštěva České kuchyně. Ti odvážnější z nás se vydali do pátrat po jídle na vlastní pěst. Po jídle se většina lidí v předvoji vydala s paní učitelkou Jaškovou na ubytování.

Ostatní se sešli v určený původní čas a také se vyrazili převléknout na ubytování do našich divadelních rób.

Večerní program začal mírným časovým skluzem a sprintem na tramvaj v podpatcích (tato disciplína se týkala pouze části dámské výpravy). V 19:40 jsme se do Divadla Radka Brzobohatého dostavili a usadili se, abychom zhlédli představení *Přelet nad kukaččím hnízdem*. Představení nás moc nenadchlo. Po kulturně obohacujícím zážitku nás čekala už akorát cesta na ubytování a dlouhá fronta na sprchy. Součástí cesty byl i nákup v Žabce, která nám svými cenami připomněla Brněnku u naší školy.

Úterý začalo dobrovolnou ranní vycházkou k Pražskému hradu. Praha měla nad sebou opět hustý, kašovitý opar, který znemožnil jakýkoliv výhled na brzkou ranní Prahu. Poté byl naším prvním společným cílem Vyšehrad, Slavín a kasematy. Vyšehrad se nám v husté mlze podařilo najít, avšak jedné spolužačce, která bydlela u svého táty v Praze, se nepoštěstilo a skončila na jiném hřbitově. Nakonec jsme se našli a prohlédli jsme si společně kasematy. Trasa dále pokračovala na Karlovo náměstí, kde jsme si mohli v Bille nakoupit zásoby jídla na zbytek dne a večeri.

Pokračovali jsme do Národního památníku heydrichiády, kde jsme zhlédli film a navštívili kryptu, kde se vojáci schovávali. Následoval sprint na Staroměstské náměstí s krátkou obědovou pauzou u Kafkovy rotující hlavy. Poté už jen naprosto úžasná prohlídka Staroměstské radnice se skvělou paní průvodkyní. Její přednes byl historicko - jazykovou sondou do Prahy středověku. V ceně byla i návštěva radniční věže, kterou jsme

samozřejmě využili. Ti méně unavení z nás si poté domluvili osobní volno (na pražské kamarády či cokoliv jiného). Ostatní se vydali na ubytování, aby se ustrojili a nachystali na druhé divadlo.

Tentokrát jsme měli časový náskok a do divadla ABC jsme dorazili s předstihem třiceti minut. Představení *Revizor* nás velmi bavilo a bylo opravdu skvělé. Po představení následovala ještě hodinu a půl dlouhá prohlídka divadla. Byla velmi zajímavá, avšak vyčerpávající po tak dlouhém dni.

Poslední den ráno jsme měli čas sbalit naše majetečky do kufrů a tašek. Po této akci, kdy jsme zvládli nemožné a naše napěchované kufry byly vystěhovány na místo určené, jsme se vydali na Pražský hrad. Zde jsme prošli kontrolou se znuděnými strážníky, pokud se to tedy kontrolou dá nazvat. Znuděný strážník ukázal gestem „projdí branou“, poté nám anglicky sdělil „open bag“ a my jim jen překvapeně řekli, že mluvíme česky. Na jejich stereotypním, znuděném projevu to však nevyvolalo žádnou změnu. Jen pár, snad do práce nadšených policistů, zvedlo s náznakem překvapení mírně obočí.

U katedrály sv. Víta se nás ujala nadšená průvodkyně, od které jsme dozvěděli spousty informací. Ukázala nám nemálo zajímavých míst a nakonec jsme se dostali i do Vladislavského sálu a také k oknu, kde proběhla defenestrace. U Baziliky sv. Jiřího jsme měli rozchod a další cesty byly jasně zadány: navštívte kulturní památku nebo nějakou zajímavost, o které budete mít následně referát. Naše cesty vedly přes Zlatou uličku dolů k tramvajím a odtud do celé Prahy. Moje skupinka se vydala například do

DOXu na výstavu Petra Síše, jiní vyrazili do muzea voskových figurín či do Hamley's.

Následně jsem se sešli, dojeli jsme naposledy do našeho ubytování pro věci a hurá na vlak. V tento mírumilovný čas spěchu na vlak na nás záludně při přestupu v metru čekal revizor. Bohužel ne ten od Gogola z divadla. Nakonec jsme však vše stihli a nasedli šťastně do vlaku. Cesta zpět se nesla v duchu spánku a relaxace po náročné akci.

Za organizaci a pevné nervy chceme poděkovat paním profesorkám Mičánkové a Jaškové!

Josef Kožnárek (PL4)

L'excursion à Prague

Enfin! Cette année c'est notre classe qui est allée à Prague.

Lundi le 23 Septembre, nous sommes partis le matin de la gare de Brno et nous sommes arrivés à Prague vers 10:30. La première chose qu'on a fait, c'était la visite du Théâtre National avec un guide professionnel, enthousiaste et très passionné. Il nous a parlé de tous les personnages connus qui avaient joué ou

travaillé dans ce théâtre. Nous avons vu tous les étages, les galeries, les coulisses et le toit. Après, on a commencé par Le château de Prague ensuite on a continué par la cathédrale Saint-Guy où on a passé vraiment beaucoup de temps mais c'était merveilleux. Même si nous connaissions Prague et les monuments le plus connus, il y aurait toujours des choses à admirer. Le soir, on a vu premier spectacle „Zamilovaný Shakespeare“ et après on s'est installé à un monastère au centre ville.

Mardi, nous avons eu aussi un programme très riche. Nous sommes allés dans la crypte de l'église Saints-Cyrille-et-Méthode. C'est un lieu où, pendant la Seconde Guerre mondiale, les parachutistes tchécoslovaques qui avaient assassiné Reinhard Heydrich, se sont cachés. C'était trop touchant. L'après-midi, on a visité le Monastère de Břevnov (aussi avec un guide) et le soir, le deuxième spectacle „Netrpělivost srdce“. En même temps, on a pris quelques cafés pendant ce séjour, on a mangé ensemble et on s'est promenés sur le Pont Charles. Le temps passé à Prague était trop bien profité.

Mercredi, notre dernier jour, nous avons visité le quartier Juif de Prague et puis, nous avons quitté la capitale vers 15 heures. Prague est une ville avec une architecture magnifique et un grand nombre de monuments historiques dont on est vraiment beaucoup fiers. Ce voyage était tellement parfait.

*(Autor si přál zůstat v utajení,
ale víme, že je z G8)*

Kázu především pro sebe, říká otec Jaroslav

Otče Jaroslave, mohl byste nám prosím připomenout, o čem jste kázal na mši při zahájení školního roku?

Na vstupní mši svaté jsem vzal příběh z knížky Bruna Ferrera o různých osobnostech z dějin židovského národa taky křesťanů. Bruno v jednom z příběhů ukázal, jak někteří významní muži i ženy nebyli dokonalými lidmi a Bůh jim přesto svěřil určitý úkol. Můžeme říct, že Bůh počítá s každým člověkem, dává možnost rozvoji našich schopností a přitom má soucit s našimi nedostatky nebo prohřešky.

Není na pováženou říkat třeba o Davidovi, že to byl grázl? A vůbec říkat potom, že Ježíš byl z rodu grázlova? Viděl jste v tom nějaké poslání?

Písmo svaté má mnoho příběhů, na kterých Bůh chce ukázat velikost lidské osobnosti. V situaci Davida také došlo k selhání. David se zamiloval do ženy svého vojevůdce Chetity Uriáše. Žena se jmenovala Bat-šeba. Aby ji David získal, postavil Uriáše v boji do první linie a on zahynul. Tím se David dopustil dvou přečinů. Přesto s ním Hospodin stále počítal.

Proč jste toto téma zvolil zrovna na začátku roku? Chtěl jste, aby jej slyšeli všichni?

Téma jsem vzal proto, že každý z nás má ve svém životě velké poslání, spoustu darů, které můžeme rozvíjet, i když život každého z nás nese nějaké

nedostatky, hříchy a selhání. Přesto s Vámi Hospodin stále počítá.

Zpozořoval jste, že se Vaším kázáním něco změnilo?

Ano. Mám zkušenost, že se to někdy projeví ve svátosti smíření.

Jak často se Vám stává, že Vaše kázání někoho promění?

Nikdy nevím, jak a koho kázání osloví. Proto se modlím za lidi, ke kterým mluvím, ať Duch svatý má na tyto lidi skrze slovo vliv.

Jak si vlastně připravujete svá kázání? Přemýšlíte dopředu nebo raději improvizujete?

Nikdy si kázání nepíšu. Vždy se snažím z Božího slova vyloupnout myšlenku a tu se snažím předat. Píšu si jen osnovu, podle které se u kázání řídím. Mám takovou zásadu: kážu především pro sebe a ti druhí ať si z toho vezmou, co je osloví. (usmívá se)

Přemýšlíte třeba už o tom, jaké kázání byste mohl pronést na konci roku?

Možná se zeptám děcek, jestli si pamatují, o čem jsem mluvil na začátku školního roku.

Myslíte v kázání na konkrétní lidi nebo mluvíte spíše k celé skupině?

Snažím se mluvit k celé skupině. Nikdy si neprojektuji konkrétní osobnosti.

Děkuji za rozhovor.

Barbora Špalková (G4)

Hana Strašáková: Chtěla bych, abyste se zajímali o dění kolem sebe

Mohla bys nám, prosím, povědět něco o své rodině a svém dětství?

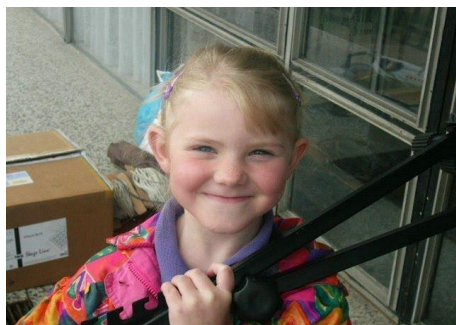
Mám dva starší bráchy, o 11 let mladší sestru a původně pocházím z vesnice Zbraslav u Brna, kde jsme bydleli v jednom domě s celou rodinou, což utužovalo naše rodinné vztahy. Potom jsme se přestěhovali na mou milovanou Vysočinu, do domečku v Rapoticích, kde je poblíž věznice, takže to tam bylo dost dobrodružný. Celkově mám velkou rodinu, každé dva roky děláme rodinné srazy Strašáků, kde je asi tak 200 lidí. Je hezké takto poznávat širší rodinu.

V průběhu základního vzdělávání jsi třikrát měnila školu, jaké to pro tebe bylo?

Ta první změna byla kvůli stěhování, ve Zbraslavi jsem chodila od první do třetí třídy, potom jsem přešla do školy v Rapoticích, kde ale byla jenom malotřídka. Pak vedle do vesnice, do Ketkovic, kde nás bylo ve třídě hodně málo a učili mě ještě učitelé, kteří učili mou mamku, takže to bylo vtipný. Školu později zrušili z důvodu nedostatku žáků. Tak jsem musela přestoupit do Zastávky u Brna, kde jsem se cítila jako Alenka v říši divů, protože jsem najednou chodila do maloměstské školy, kde byly dokonce třídy A i B. Myslím si, že výměna škol nebyla tak náročná, ale stěhování mě trochu odřízlo od ostatních, ale přesto si stále udržuji přátele z původního bydliště ve Zbraslavi.

A co tě nakonec přivedlo až do Brna?

Já jsem na tuto školu jezdila už odmalička, protože táta byl ředitel vedle na základce a hodně mě sem jako malou brával. A taky jsme jezdili za sestřičkami na Velehrad, takže jsem tady k tomu nějaký vztah už měla. Já jsem na gymnázium jít nechtěla, tak jsem si vybrala pedagogické lyceum, protože tam jsou obory, které mě zajímají a zároveň je to široké vzdělávání, které celostně může připravit třeba na vysokou školu. A taky jsem tady měla možnost realizovat svoje zájmy, jako je divadlo a hudba. A měli jsme hodně možností chystat různé akce, což dělám velmi ráda. To všechno mi tato škola poskytla a jsem za to moc vděčná, fakt mě to hodně bavilo.

Hanka hraje už od 4 let

Jaké pro tebe bylo studium na naší škole a co ti přineslo?

Bylo to skvělý. Doopravdy na to ráda vzpomínám, protože jsme měli ve třídě skvělý kolektiv, i když tam byly téměř samé holky. A právě to, že je tady tolik možností seberealizace, umožňuje, že si každý může najít to, co ho zajímá. A pak sami můžeme pořádát vlastní akce pro děcka, což je vlastně nejtěžší, protože děti dávají upřímnou zpětnou vazbu. Samozřejmě mi to poskytlo širokoúhlé vzdělání. To mi určitě pomohlo v dalším rozvoji a v aktivitách, které dnes dělám. Psychologie a pedagogika mi pomáhá v jednání s lidmi, pochopení jejich myšlení a chystání strategie pro další komunikaci. Nejvíc tyto zkušenosti využívám v oblasti Public relations, kterému se věnuju. Celková atmosféra na škole, a právě to chystání akcí pro studenty, nebo dobročinné akce, mi dali nejlepší základ pro další fungování a naučilo mě to zajímat se o dění kolem sebe i stmelovat kolektiv a poznávat se navzájem. Když teď přijdu do nějaké společnosti nebo do práce, tak mám tendence tam opět utužovat ten kolektiv. Myslím si, že to je největší přínos této školy.

Které předměty a které učitele sis oblíbila a které jsi naopak moc ráda neměla?

(Musím odpovídat? :D) Tak největší zlatíčko byl náš třídní učitel Laďa Zemánek. To bylo skvělý, jak s kolektivem, tak v matice, kde z nás dokázal vycucnout i nemožný, protože to je matika... Pak jsem měla ráda dějepis s Markem Ště-

pánkem, protože to byla na jednu stranu taková oddechovka, což je taky potřeba ve školním dni, na druhou stranu podával učivo zajímavou formou a přikládal nám k těm faktům různé zajímavé informace. Potom pro mě byla skvělá psychologie s Magdou Lipovou, která to prostě uměla prodat a byla nejen dobrou učitelkou, ale i dobrým člověkem. Lucka Esterková to stejný. A Dana Vašáková samozřejmě, tu měla jenom druhá půlka na angličtinu, my jsme ji měli jeden rok na náboženství a je to prostě úžasný člověk, který září obrovskou energií a láskou k lidem. Ne nadarmo jsem si ji vybrala jako biřmovací kmotru. A u toho bych raději zůstala.

Ve sboru SBMka (Schola brněnské mládeže)

Vzpomínáš si na nějakou vtipnou historku z vaší třídy?

Každý den byl naplněný vtipem. To bylo právě super, uměli jsme si ze sebe dělat srandu, a to já miluju, dělat si randu z někoho jiného. Myslím si, že nám právě sedl ten kolektiv a snad nebyl den, kdy bychom se opravdu nudili. Teď si nevzpomenu na nějakou větší historku, ale celkově to bylo skvělé.

Co říkáš na nové stavební úpravy naší školy?

Líbí se mi to. Je to dobrý, ještě jsem nestihla projít úplně všechno. Moje první otázka byla, jestli tam nahoře nebude moc teplo. Prý je. Myslím si, že to ani nijak vizuálně nekřičí. Je skvělý, jak se to celý buduje: to hřiště, nový učebny... Jsem nadšená, že se škola rozšiřuje, ještě klimatizaci a bude to všechno dobrý.

Co tě vedlo k založení spolku Společně Brno, čeho se týká a jaké jsou jeho cíle?

Mojí první akcí, kterou jsem pořádala, byla stávka Vyjdi ven v březnu 2018. Myslím, že jsem se k tomu přišla, jako slepý k houslím, a to, co se mi děje posledním rok a půl beru jako shodu různých náhod a vztahů s různými lidmi. Tu studentskou stávku jsem viděla na Facebooku jako pražskou událost (s výzvou pro další regiony) a rozhodli jsme se, že ji uděláme v Brně na Svobodáku, jako nesouhlas s jednáním našeho prezidenta a premiéra. Mysleli jsme si, že nás tam bude třeba 100, vezmu megafon, budeme tam 10 minut, něco řekneme, pře-

čteme prohlášení a půjdeme domů. Na přípravu toho celého jsem měla pět dní včetně víkendu, kdy jsem byla na víkendovém setkání mládeže. Nakonec se zapojily téměř všechny univerzity v Brně, kolem padesáti středních škol i nějaké základní školy. Měli jsme pódium na náměstí a přišlo tam asi dva a půl tisíce studentů. Program trval přibližně hodinu a půl, protože tam byli zajímaví hosté a po skončení jsme měli ještě debatu v Divadle Bolka Polívky. A toto rozjelo nekonečný sled všech těch událostí...

Minulý rok jsme se připojili k Milionu chviliek a po demonstraci proti Andreji Babišovi, jsme se rozhodli, že se spojíme a po vzoru Společně to dáme, jsme se pojmenovali Společně Brno. Původně jsme organizaci založili kvůli jedné demonstraci, ale i s tím, že třeba časem budeme dělat nějaké debaty a vůbec jsme netušili, že to bude tak velký. A to jsme ještě nebyli spolek, byli jsme jenom nezávislé sdružení a uvědomili jsme si, že demonstrace nám nestačí a nemůžou stačit ani lidem, a že bude super, když projevíme svůj názor. Rozhodli jsme se, že chceme jít víc cestou vzdělání a kritického myšlení, a tak jsme 28. října založili spolek, abychom mohli dělat programy a výstavy po školách a veřejné debaty. Spolek vznikl i kvůli financování demonstrací pomocí transparentního účtu, na který nám lidi přispívají, poněvadž dřív jsme náklady na akce platili z vlastní kapsy. Myslíme si, že pro to, aby se mohla stát nějaká změna, se musí společnost začít víc vzdělávat a proměnit se u toho

základu, už odmalička se zajímat o historii a informovat se.

Kdy jsi poprvé navštívila nějakou demonstraci a co tě na ní zaujalo?

Poprvé jsem byla na demonstraci Proč? Proto!, která byla proti prezidentu Zemanovi. To bylo ještě v jeho prvním volebním období. Šla jsem tam, protože právě v té době jsem začala víc pozorovat politické dění. A začala jsem taky vnímat, jak se naše společnost díky němu polarizuje a rozděluje. To jsem do té doby vůbec neviděla. Takže bylo zajímavé slyšet řečníky a dozvědět se něco nového.

Co všechno obnáší organizování demonstrace?

Jsou akce, které pořádáme jednou za nějaký čas, pak máme samozřejmě činnost na sociálních sítích, na Facebooku, na našem webu atd. To je v podstatě každodenní činnost, každý den člověk sleduje politiku, aby se v tom dění vyznal a aby měl co předávat lidem a nechceme být pouze platformou, která zaujme stanovisko, jestli je to dobře, nebo špatně. My se snažíme komentovat situaci tak, jak ji vidíme, snažit se přitom o neutralnost a dát lidem prostor k diskuzi. A pak organizovaných těch demonstrací. Musím říct, že postupem času se demonstrace staly tou nejjednodušší záležitostí, kterou máme. Díky kontaktům, které už máme, můžeme dvou dnů zorganizovat akci pro tisíce lidí na Svobodáku. Začíná to jako samozřejmě domluvou v celorepublikovém měřítku, jestli teď demonstrovat, jak to bude, jestli jsou to legitim-

ní důvody, jestli vůbec máme co řešit... To se řeší v rámci interního týmu, nebo s týmem z Milionu chvilék, se kterým hodně spolupracujeme. Potom je třeba zajistit povolení od vedení města, harmonogram celé akce a hosty, propagaci na Facebooku, případně i plakáty a grafiku.

Věříš, že lidé mohou prostřednictvím demonstrací změnit aktuální politickou scénu?

Myslím si, že demonstrace jsou nedílnou součástí politického dění. Vytváří to určitý tlak na politiky, oni ví, že je tady někdo, kdo je hlídá a nemůžou si být úplně jistí, co nastane, když udělají nějaký krok vedle, krok mimo ústavu, krok mimo zákon. Na druhou stranu, vidím jako největší přínos aktivizaci společnosti, že se lidé začínají zajímat o veřejné dění, vstupují do komunální i do vyšší politiky. A v tom, že změna přichází právě tady zespodu. Bude to dlouhý, ale bude to, určitě ta změna nastane, tak jako nikdo neví, jak to bude.

Jak jsi se dostala k práci v Proglasu, jaké to je být reportérkou a co to obnáší?

Na jedné politické debatě jsem potkala ředitele Proglasu, a protože jsem nevěděla, jestli budu pokračovat ve studiu, které jsem přerušila kvůli mým politickým aktivitám, tak jsem se zeptala, jestli náhodou někoho nehledají. On mi řekl, ať přijdu na výběrové řízení, prošla jsem jím a byla jsem v Proglasu. Doteď jsem dělala zpravodajství. Hodně mě to bavilo, protože člověk každý den sleduje dění kolem sebe, takže máte ponětí, co se děje doma

i ve světě a zároveň je to velká zodpovědnost. Zprávy, co člověk sám píše, pak sám svým hlasem čte a dává je do světa, takže si musí dávat pozor na pravdivost informací, ověřovat je a hledat si zdroje, což je v dnešní době hrozně důležité. Díky tomu, jsem se toho spoustu naučila. Zároveň adrenalin u mikrofonu, hrozně mě bavilo vysílat živě. Občas se splést nebo zdržovat smích, když tam nějaký kolega si z vás dělá srandu, to bylo fakt výborný. A samozřejmě mně to určitě pomohlo ve zlepšení osobního projevu, jednak nějaká práce s hlasem a jednak práce s intonací a s výslovností. A teď už od září pracuji jako redaktorka a chystám od listopadu nový pořad pro mládež kolem pětadvaceti let. Líbí se mi, že tam máme možnost seberozvoje a můžeme udělat takový projekt. Bude s tím dost práce, ale hodně se na to těším.

Před třemi lety jsi odmaturovala na lyceu a teď studuješ obor teoretické pedagogiky na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity, chceš se v budoucnu tomuto oboru dále věnovat?

Já jsem tam spíš kvůli tomu, co mně může to studium přinést. Vždycky jsem říkala, že nikdy nechci učit a nevím, jestli to dodržím, možná někdy učit budu. Pedagogika je všestranný obor, který v sobě zahrnuje psychologii a pedagogické principy a postupy, což je určitě výhoda pro náš spolek, se kterým se chceme věnovat vzdělávání, protože tam můžu používat nějaké naučené techniky, abych věděla,

jak rozvrhnout školení a podobně. Zároveň mám taky hodně předmětů na jiných fakultách, které mě daleko víc rozvíjejí než samotný obor pedagogika. Je to o zkušenostech. O tom, že se naučím novému kritickému myšlení, o tom, že se po roce pauzy naučím zase se učit, že to není jen tak.

Jak to všechno časově zvládáš skloubit: studium, práce a vedení spolku? Dá se to zvládnout?

Je to náročný, hodně náročný, ale to je můj život. Já ráda žiju v chaosu a ve stresu, což někdy nezvládají lidi kolem mě, ale musela jsem se taky naučit odpočívat, jinak by mě to úplně semlelo, což se tohle léto stalo. Politika je bohužel každodenní záležitost každého občana a v momentě, kdy má náš spolek status "hlídáního psa", máme vůči našim příznivcům nějakou odpovědnost. Těžko vysvětlovat, že jsme taky jen lidi a děláme to ve volném čase. Proto si prostě nemůžu dovolit na celé prázdniny vypnout a odletět na Mars. Ale na druhou stranu mám ráda svůj nabitý program, protože bez něj bych nevěděla, co s časem. Já jsem zvyklá to takhle dělat už od mládí, být aktivní a mít pořád co na práci. I proto, bych nemohla jen nečinně sedět doma. Asi je to taky trošku útek sama před sebou, protože je pro mě někdy hodně těžký být sama sebou, ale zatím jsem tak spokojená. Stíhat se to tedy očividně dá. Vždycky říkám, že spát se přece nemusí :D

Chtěla bys něco čtenářům Lercháče něco vzkázat?

Chtěla bych, abyste se zajímali o dění kolem sebe. Ale co je nejdůležitější pro mě, je zajímat se taky o sebe a naučit se zůstat sama sebou. Potom se vám otevře i okolí, slyšíte a vidíte věci, které vám doposud byly uzavřené a můžete více věřit své intuici. Pak jste schopni se problémům stavět čelem, a ne před životem neustále utíkat. Chodíte na nejlepší školu v Brně, která vám právě takový rozvoj nabízí, tak toho využijte. A pamatujte, že zachránit svět neznamená konat velké skutky, ale právě ty každodenní drobné činy, na které každý z nás stačí.

A sledujte náš spolek Společně Brno a podepište petici Milionu chvilek!

Ptali se Michala Marečková a Matěj Standara (G5)

První demonstrace proti Andreji Babišovi (duben 2018)

Fotka z debaty 30let svobody (2019)

Celorepublikové setkání dobrovolníků Milionu chvilek

Jaro 2019 série protestů, rozhovor pro Seznam TV

Společně Brno vyhrálo cenu poroty i diváků v Křesadle Jiho-moravského kraje

Hana Strašáková

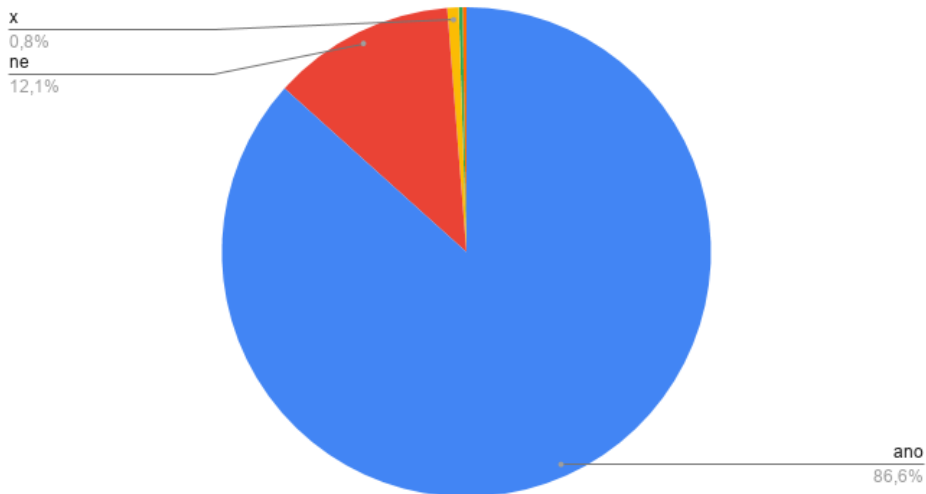
- narozena 29.4.1998 v Brně
- obor Pedagogické lyceum na CMGP
- Muni-FF, obor pedagogika
- 2 starší bratři, 1 mladší sestra
- Nejoblíbenější místo: Vysočina
- Volnočasové aktivity: hory, kultura
- Motto: Jako říkáte, že jsme pomates-luníčkáři, ale co jste teda vy, měsíčníci, nebo co?

Anketa ekologie

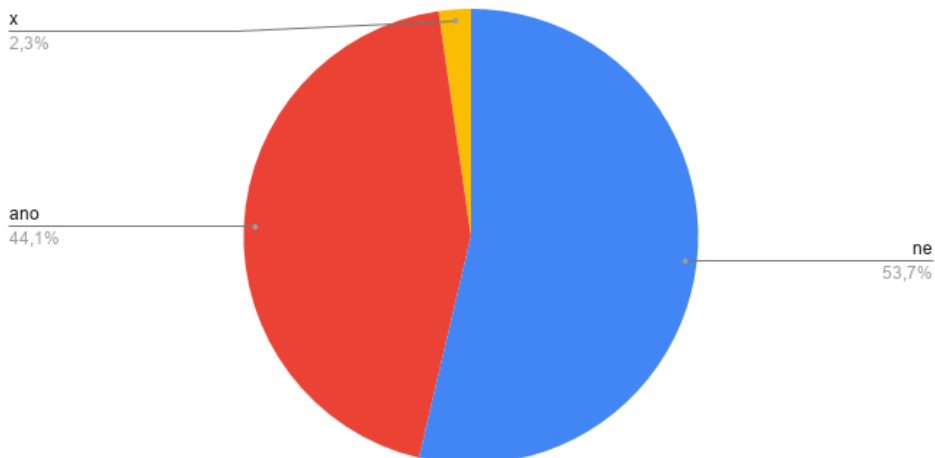
V říjnu jsme na celé škole rozhodli dotazník k tématu změny klimatu a ochrany životního prostředí. Jak si jako škola stojíme, se můžete podívat do následujících grafů. Přikládáme i abecedně seřazené (a necenzurované) tipy, které jsme od našich spolužáků dostali. Vede třídění odpadu, omezení spotřeby, bezobalové obchody. Kamkoli zapíchnete oči, najdete perlu :) Jsme rádi, že zcela vítězí proaktivní přístup nad pesimismem. Teď jen, aby to vše byla pravda!

Anketu zpracovaly Simona Kapitániková a Aneta Vobořilová (G5)

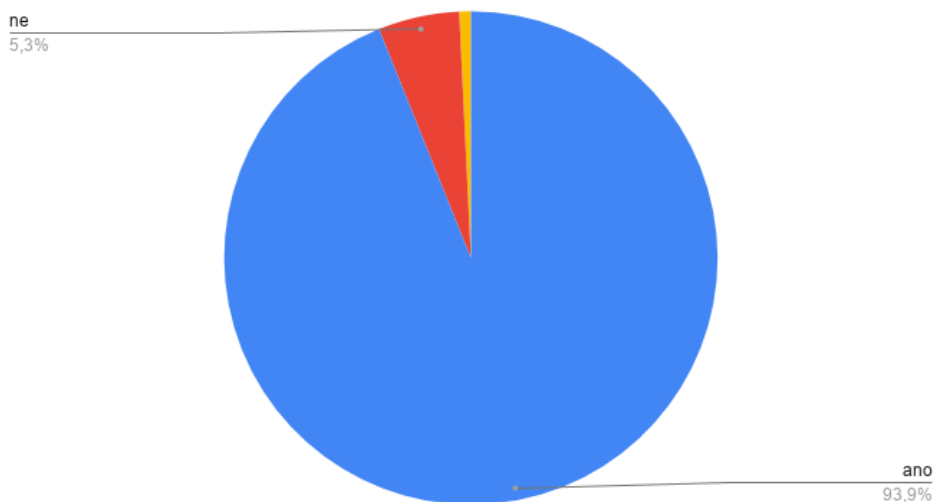
1. Myslíš si, že je v současné době naše planeta ve špatném stavu?

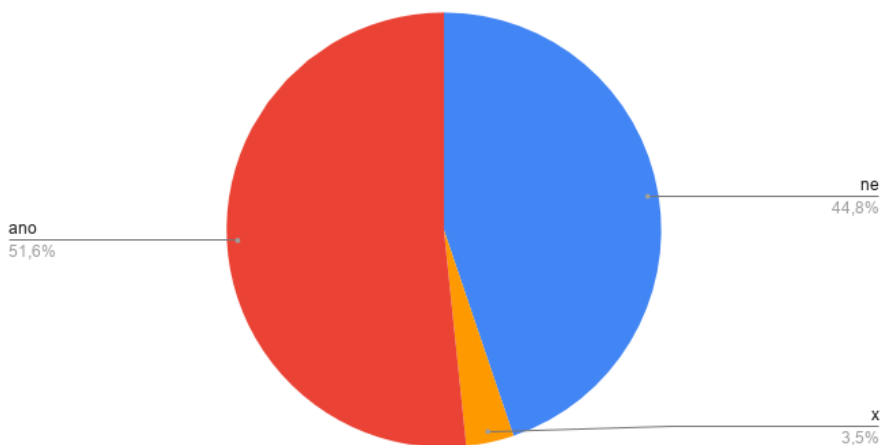
2. Myslíš si, že v blízké budoucnosti nebude možné na Zemi žít z důvodu znečištění?

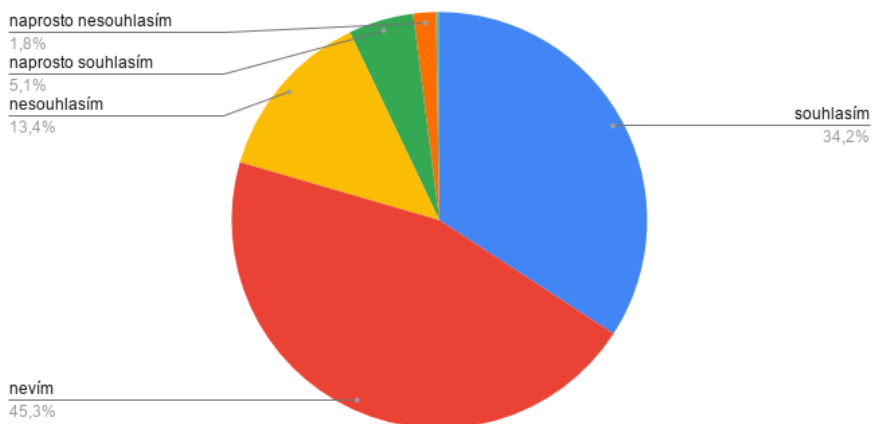
3. Třídíš doma, ve škole či na jiných místech odpad?

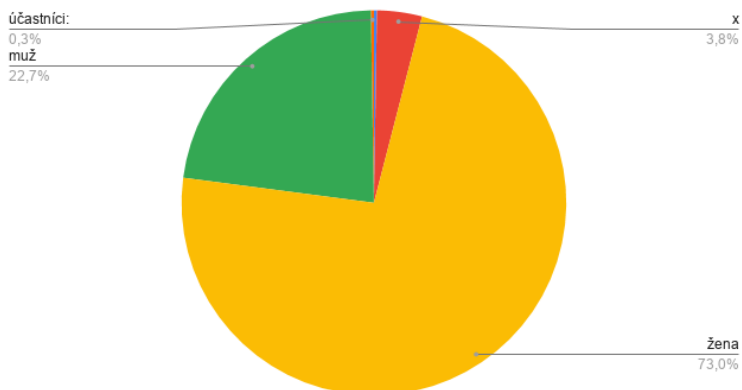
4. Myslíš, že protesty a stávky pomohou v oboru ekologie a že to donutí lidi něco dělat?

5. V současné době je známou postavou v tomto tématu 16 letá švédská studentka Greta Thunberg. Jak moc, urči na vyznačené škále,

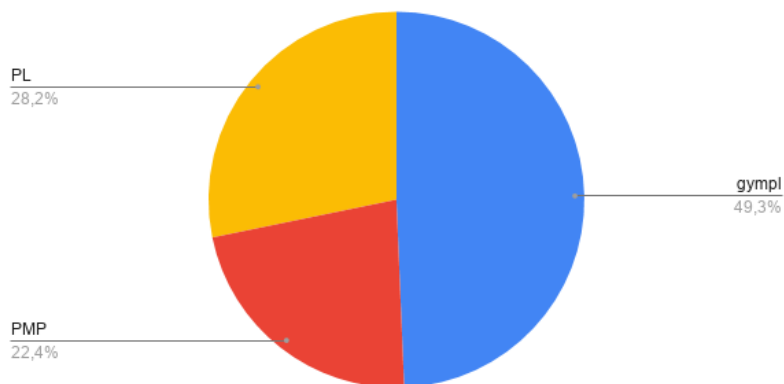

Koláčový graf pohlaví dotázaných

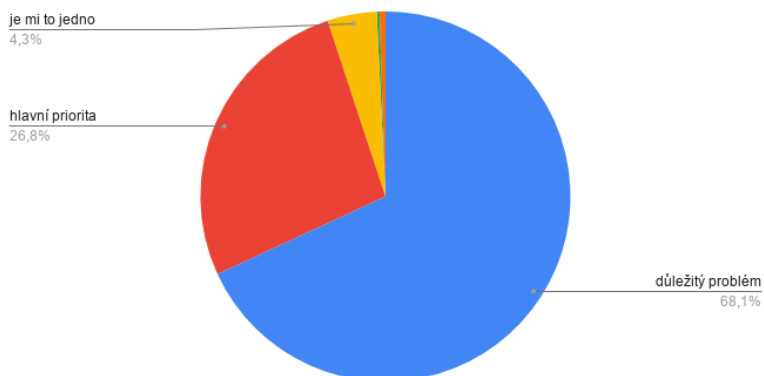

Účast na anketě - počet zúčastněných gympl vs PMP vs PL

Celkem: 379 účastníků!

6. Na uvedené škále urči, jak moc je tento problém důležitý a jak moc bychom se jím měli zabývat.

Ekologie jinak

V současné době se téma jako ekologie a recyklování začala hojně rozebírat. A to je jediné dobře. Avšak všude vidíme negativitu (která samozřejmě podtrhává důležitost situace) - a na vše, co lidé už v současnosti pro zlepšení situace dělají nebo mají možnost dělat, se skoro zapomíná. Možná by byla dobrá rekapitulace toho, co máme možnost dělat a co pro dobro naší Země děláme.

Pojďme si připomenout pár způsobů, jak se může do pomoci planetě zapojit každý z nás. Začneme od toho nejjednoduššího; základem je asi třídění odpadu jak doma, tak ve škole. Můžeme namítat, že mnoho z vytríděných předmětů stejně ve finále skončí ve spalovně, ale podle mě se počítá každý, byť sebe-menší, kousek plastu, který se recykloval. A koneckonců, nic nás to nestojí.

Tím se dostáváme k další možnosti pomoci, a to k finančním příspěvkům. Dnes už existuje mnoho asociací, které se zaměřují na čištění přírody a oceánů a každá koruna jim pomáhá vyčistit další kousek planety. Některé z nich Vám za příspěvek pošlou třeba i nějaký ten náramek a počet kilogramů, které se za Vaše peníze podařilo sesbírat. Můžete tedy pomáhat přírodě i z pohodlí svého domova.

Dále se lze zapojit do dobrovolnických akcí. Můžeme chodit pomáhat vysazovat stromy nebo uklízet okolí místa, kde žijeme. Někdy je až překvapivé, co vše se najde, a určitě i vy se budete v čistém okolí cítit mnohem lépe. Takovéto organizace navíc díky internetu není vůbec těžké najít a většinou je skloubíte třeba i s krásným výletem do přírody.

A poslední kategorie, kterou zde zmíníme, je člověk samotný. Říká se, že důležité je začít sám u sebe. To, do jaké míry se ekologií necháte „pohltnout“, je samozřejmě jen na vás. Možností, jak žít eko, je mnoho. Můžu třeba začít tím, že budete nakupovat v bezobalových obchodech, které se v Brně začínají celkem hojně vyskytovat. Jednoduše si přinesete svoji nádobku místo toho, abyste si vzali sáček. To může být však pro lidi, co nebydlí v Brně či jiném velkém městě obtížné. Dále existují životní styly jako zero waste, vegetariánství, nebo veganství a spousta dalších.

Každý se podle mě najde v něčem jiném. Někdo bude „jen“ třidit odpad, jiný začne zero waste lifestyle a bude ekologií úplně žít. Ale ať se rozhodnete jakkoliv, nezapomeňte, že i sebemenší pomocí můžeme naší planetě pomoci a zachovat ji pro další generace čistou.

Simona Kapitánková (G5)

Greta Thunberg

Šestnáctiletá švédská klimatická aktivistka Greta Thunberg. Dívka, jejíž jméno se v poslední době stalo synonymem pro boj za ekologii především v souvislosti s klimatickými změnami. Přispívá ale skutečně k řešení těchto problémů? Její přístup rozděluje společnost na dvě ostře vyhraněné skupiny s odlišnými názory.

Grétini odpůrci často argumentují tím, že je stále ještě malým dítětem, které patří do školy a nemůže nás poučovat o takto vážných tématech. Dítětem, které o daném problému ve skutečnosti nic neví. Nechodit v pátek na vyučování není řešením. O problémech s klimatem by se mělo hovořit na vědeckých konferencích, a ne na demonstracích. Tyto

argumenty se jistě zdají být oprávněné a možná také jsou.

Na konci září pronesla Gréta velmi emotivní a naléhavý projev na půdě Organizace spojených národů v New Yorku. Varovala v něm, že lidstvo stojí na pokraji zkázy, a světové politiky obvinila z toho, že myslí jen na peníze. Vážné téma i její verva vzbudily pozornost médií i sociálních sítí. Právě na tento projev se její odpůrci často odkazují. Způsob, jakým Gréta pronesla svoji řeč, situaci nepomáhá, naopak ji prý znevažuje a zesměšňuje. Zde je část projevu, který přednesla:

„Moje poselství zní: Budeme vás sledovat. Tohle všechno je špatně. Neměla bych tu být. Měla bych být zpátky ve škole, na druhé straně oceánu. A vy všichni tu ode mě čekáte, že vám přinesu naději? Jak se opovažujete! Ukradli jste moje sny, mé dětství svými prázdnými slovy, a to jsem jednou z těch šťastnějších. Lidé trpí! Lidé umírají. Celé ekosystémy se hroutí. Jsme na počátku masového vymírání. (...) Říkáte, že nás posloucháte, že rozumíte naléhavosti situace. Ale bez ohledu na to, jak jsem zoufalá a rozzlobená, nechci tomu věřit, protože kdybyste situaci opravdu chápali a přitom stále nic nedělali, pak byste byli zlí, a tomu já odmítám věřit.“

Pro pochopení způsobu Grétina projevu a vysvětlení značné urputnosti, dramatičnosti a patetičnosti je nutné vědět, že jí v jejích jedenácti letech lékaři diagnostikovali Aspergerův syndrom (poruchu autistického spektra). Jedinci s tímto syndromem obvykle mívají nějakou zálibu, které věnují nezvykle mnoho času. Často se jí zabývají mnohem intenzivněji než ostatní. Mnozí prožívají hluboké a silné emoce, nedokážou jim však dobře

porozumět a vyjádřit je sociálně přiměřeným způsobem.

Grétini příznivci jsou naopak rádi, že se konečně našel někdo, kdo se klimatu věnuje takovým způsobem, který přitahuje pozornost široké veřejnosti. A doufají, že díky vzbuzené vlně zájmu se postoj veřejnosti a hlavně politiků k problematice klimatu změní.

Jsou různé názory na Grétino vystupování. Někdo s jejími projevy zcela souhlasí, jiný je neuznává a někdo je vůbec neřeší. Já osobně si myslím, že je důležité, aby se média nesoustředila na Grétu samotnou. Ale na podstatu klimatické krize. My sami bychom měli odmítnout přílišnou personifikaci problému. Klíčová není Gréta, klíčové jsou klimatické změny. A právě na ně je potřeba se zaměřit.

Aneta Vobořilová (G5)

The future won't be anything pleasant

The future won't be anything pleasant. I don't think many people will survive mainly because of the climate that we are destroying right now. But if some do, they won't have it easy.

Some may believe that in 200 years, we'll live in space. We spend an enormous amount of money on research and attempts connected to living outside of Earth. I don't think it is necessarily incorrect, but it isn't right as well. If we invested the money on the planet we have, it would have been a better investment, in my opinion.

A lot of us will have the option of living in space. But I am fully convinced that a significant amount of others won't

have that opportunity and will have to stay on Earth.

And they won't be living - they will be surviving.

I don't believe education will matter - why should it? Maybe where to find water that isn't poisonous or how to grow plants that won't die. Because why would anyone need a degree when there are not enough people to even form the government? When people struggle to find something to eat? When the only thing that matters is surviving until the next day?

The way we are living is hurting our only home, and it's getting worse very quickly. At this rate, we have just a few hundreds of years before humans go extinct. It is upsetting when I think about all the little children, that are not even born yet. They will have to live here. It won't be us who will suffer the consequences. It will be them. They'll have to face the problems we made, and many of them will die because of them. Why? Because we are lazy to try to change our comfortable lives and save their future home.

Is it fair? Is it okay to murder millions of people before they are even born? Is it all okay to have their blood on our hands? We know what is happening. We know what to do. Then what are we doing?

Nothing. Just nothing.

Like a coin, this problem has two sides. One might be very profiting for one group of people but very damaging to others as well. We must solve this problem. We have to make our society work in a way that is benefiting for everyone. We have to accept that we are not alone on this planet. We must stop being selfish and think of the impact we all have.

We, people, are on this planet for a reason. If we were destined to die, we wouldn't be here. Then what are we supposed to leave on Earth? Are we meant to destroy her? If we're meant to die at the end of everything, why are we making our lives so difficult? Why are we hurting one another? I never really understood why wars even exist. I get the fact that some people want to have power over others. But why? Life is complicated enough itself, so why bother and put so much time into making each other's lives more difficult? Why not just enjoy every moment we have?

There are two main messages in this text. The first one is that the way we are living is not okay. We have only two homes - this planet and our own body. We should take care of them. The second one is just highlighting some of the bad features of people. It's necessary to recognize the impact we have when we do something and what we should or shouldn't do. It isn't late. We can reverse everything. But first, we have to start with ourselves.

Markéta Sovová (G5)

Zprávy z našeho parlamentu

Samozřejmě i ve školním roce 2018/19 pokračovala činnost CM parlamentu. V předchozím roce jsme se zaměřili hlavně na zefektivnění naší práce, ale letos jsme směřovali naše síly směrem ke škole, jak je naším cílem. Nejviditelnější byl dotazník zpětné vazby mezi učiteli a studenty. Prostřednictvím něj jsme všechny pobídli, aby se nebáli navzájem si poskytovat zpětnou vazbu ohledně průběhu vyučování. Oběma stranám, jak učitelům, tak studentům, jsme nabídli vzorový dotazník, který k tomuto účelu mohli použít. Druhou výraznou událostí bylo neformální setkání studentů s ředitelem nazvané Kulatý stůl s panem ředitelem. Na dvouapůlhodinový rozhovor s výstupem v podobě veřejné tiskové zprávy jsme obdrželi pozitivní reakce z obou stran, což zřejmě povede k jeho repríze.

Kromě toho byly tématem zasedání CM parlamentu i každodenní záležitosti v podobě přezouvání, nápojových automatů a rozvrhu jídelny. Pro nápojové automaty nedávající přístup ke kofeinu studentům mladším patnácti let jsme nakonec nenašli vhodné technické řešení a u ostatních problémů byla diskuze hlavně o snaze vedení a studentů vzájemně se pochopit.

CM parlament nezůstal uzavřený za zdmi školy a vydal se na podzim do Prahy na sněm České středoškolské unie a Setkání spřátelených studentských samospráv. Také jsme se byli inspirovat na zasedání BiGy parlamentu.

Ke konci školního roku ale začal CM parlament ztrácet pracovní tempo a energii, což bylo způsobeno mou osobní zaneprázdněností, a proto jsem se rozhodl

raději předat křeslo předsedy Matěji Standarovi z G5.

Petr Hanák – ex-předseda parlamentu

Reportáž

Měsíc ve Švédsku

O letních prázdninách jsme se vydaly pomáhat jako dobrovolnice na skautskou švédskou základnu Kopparbo. Načerpaly jsme spoustu nových zkušeností, vyzkoušely jsme si novou práci a procvičily jsme si angličtinu. V tomto článku bychom se s tebou chtěly podělit o naše zážitky!

Všechno začalo v únoru, kdy jsme Kopparbo objevily na Skautské křižovatce. Stačilo několik kliknutí, krátký motivační dopis a dveře na tuto skautskou základnu nám byly otevřené. O půl roku později jsme nasedly do letadla s očekáváním a chutí poznat švédský skauting. Po příjezdu na Kopparbo se v nás míchaly snad všechny pocity, se Švédy jsme si totiž hned nepadly kolem krku. Trvalo jim déle, než si na nás zvykli, ale po čase šli zábrany stranou a byla s nimi sranda.

Jak píše hlavní manažer v propozicích, „work at Kopparbo never comes to an end“. Dělal jsme všechno možné, od sekání trávy, přes vaření, až po jištění dětí na horolezeckých stěnách, ale zároveň na nás čekal i volný čas. Práce na skautské základně trvá osm hodin denně, po večeri jsme měly chvíli jen pro sebe a své kamarády. Ve volném čase jsme mohly využít všechno, co Kopparbo nabízí. Užívaly jsme si hlavně západy slunce na jezeře, sbíraly brusinky a borůvky, relaxovaly v místní sauně, lezly na horolezeckých stěnách, hledaly losy, překonávaly výzvy v lanovém centru, zkoušely kovářské řemeslo a několikrát jsme také s ostatními dobrovolníky pořádaly „movie nights“ a hrály společenské hry.

Po domluvě s hlavním vedoucím nebyl problém vzít si „day off“, půjčit si minibus, kolo, motorový člun a udělat si výlet po okolí, švédská příroda stojí za to! Doporučujeme ti vzít si krosnu a jen tak vyrazit do hlubokých lesů plných lišejníků, mechu, hříbků a borůvek. Všude panuje neuvěřitelný klid, na nikoho cestou nenarazíte a cítíte se jako v ráji. Zamílovaly jsme si dlouhé sezení u jezera (ve Švédsku jsou na každém kroku), a taky spaní v tzv. wind shelterech – jsou to dřevěné domečky, které poskytují útočiště, byly úplně všude a zdarma. Nakonec bychom ti chtěly dát jednu nevyžádanou radu. Pokud jsi skaut, sbal se a jeď! Stojí to za to.

I když nemáš dostatek peněz, nevadí, na základně si něco vyděláš, pobyt tím proplatíš a třeba se podíváš i do Stockholmu nebo jiného města. Možná to někdy nebude lehké, ale uvidíš, že nebudeš litovat. Vyráz sám nebo s partou kamarádů, na tom nezáleží! Získáš super zkušenosti a vzpomínky na celý život. Pamatuj, dveře do světa jsou vždy otevřené těm, kteří se nebojí.

Klára Svobodová (G8)

Kateřina Smutná - Lišanda (PL3)

Hovory o 17. listopadu

Studenti G8 si 30. výročí sametové revoluce připomínali rozhovory, v nichž se pokoušeli vcítit do doby totality, přemýšleli o důvodech pádu komunistického režimu a vyprávěli o tom, jak komunismus zasáhl jejich rodiny. Z důkladných a obsáhlých rozhovorů vám přinášíme stručný výběr.

Jiří Možný se ptá Moniky Chvílové

Představila sis někdy, že žiješ v nesvobodě? Co konkrétně ve tvém životě by to nejvíce ovlivnilo?

Jo, už několikrát a vždycky se vydělám. Jelikož skauting, který nese hodnotové myšlenky, které sdílím, a v němž vidím smysl a sebenaplnění, byl během komunistického režimu zakázán, nedokážu vůbec určit, kudy by se moje kroky uchylovaly. Jestli bych se vůbec ke skautingu dostala, a pokud, jestli bych byla ochotná riskovat fungovat v ilegalitě nebo pod krytím pionýrské či turistické skupiny. Nevím. Taky bych nemohla chodit na křesťanskou školu a kdo ví, jestli vůbec na gymnázium, když je naše rodina věřící.

Jak myslíš, že nás Čechy komunistická vláda ovlivnila? Co bychom dnes neměli, co by například dnes fungovalo jinak, kdyby komunismus v devětaosmdesátém nepadl?

Hrozně moc snížila naše národní sebevědomí, chuť být proaktivní, angažovat se a nekopat jen na své zahrádce, taky ovlivnila naši ekonomiku. Na druhou stranu díky tomu vytanuly některé silné osobnosti, kterých si dodnes vážím a které pro nás dnes můžou být vzorem.

Všímám si, jak jsou na tom dnes státy, které byly pod nadvládou komunistů a které se tomu nějakým způsobem vyhnuly – rozdíl vidím především ve vzdělanosti, ekonomice a vyspělosti státu.

Ondřej Tesáček se ptá Adama Křivky

Mluvíš o změně režimu s rodiči nebo jinými příslušníky rodiny? Jakou s tím mají zkušenost?

Ano, často. Nejvíce se tyto události týkají dědy. Bohužel již zemřel, ale znám ho z babiččiných vyprávění.

Podobně jako jeho otec a bratr, byl 20 let politickým vězněm. Jeho strýce dokonce popravili na Cejlu. Babička má z minulého režimu také negativní vzpomínky. Zakázali jí nejdříve studovat a později také učit kvůli jejím názorům. Rodiče se účastnili demonstrací v průběhu sametové revoluce v Brně. Od té doby, co se maminka dozvěděla, že ve škole chystáme něco pro připomenutí 17. listopadu, nás v tom nadšeně podporuje.

Tamara Kurešová se ptá Karoliny Slámové

Jak vnímáš rozličné české osobnosti, které podepsaly Antichartu, jako např. Karel Gott? Co je k tomu podle tebe vedlo?

Tak konkrétně u Gotta to chápu. Chtěl vystupovat, dělat kariéru, takže je jasné, že spolupracoval s tehdejšími politickým systémem. Já sama za sebe bych to ale neudělala, protože nesouhlasím s politickými názory té doby a myslím si, že není úplně vhodné měnit své názory podle toho, jak se mi to hodí. Obecně je

ale každého věc, jak se v které situaci zachová.

Adéla Fialová se ptá Petry Šteflíčkové

Potkala ses už s někým, kdo nesouhlasil s revolucí a stále jí lituje?

Pár důchodců, co si na tuhle dobu stěžují. Ale řekla bych, že stěžování si je už jejich údělem... Mezi svými známými nemám nikoho, kdo by chtěl revoluci vzít zpět.

Kristina Uhrová se ptá Karoliny Uhrové

Proč podle tebe někteří lidé na komunismus zpětně pohlíží jako na něco pozitivního?

Řekla bych, že lidem s tímto názorem vyhovovala myšlenka naprosté rovnosti. Každý byl rád, že je rád, ale vlastně všichni na tom byli stejně, takže se nemohli s nikým porovnávat, což vlastně v lidech mohlo vyvolávat ideu toho, že se vlastně všichni mají fakt dobře a už neviděli to, že za normálních okolností by se ve skutečnosti vlastně mohli mít lépe.

Marta Prchalová se ptá Kláry Svobodové

Co podle tebe přispělo k pádu komunismu u nás?

Těch věcí je podle mě víc. Sebeupálení Jana Palacha a dalších, Charta 77, Několic vět, nástup Gorbačova k moci v Rusku, svatořečení Anežky České, činnost rádií Svobodná Evropa a hlas Ameriky a v neposlední řadě odhodlání lidí žít v demokratickém státě.

Jaký přínos měly podle tebe pro náš stát události roku 1989?

Svobodu slova, náboženství, svobodu volit, možnost cestovat a poznávat. Zlepšení kvality potravin a celkově ekonomiky. Větší péči o životní prostředí. Znovuobnovení Sokola a Junáka.

V současné době a v našem státě nám svoboda může připadat samozřejmostí, mohla bys to srovnat s ostatními státy světa?

V první řadě je potřeba si uvědomit, že svoboda žádnou samozřejmostí není. Stačí se podívat třeba na Kubu, Severní Koreu, Rusko, Čínu nebo země, kde se válčí.

Myslíš, že je v současné době a v naší zemi něco, co ohrožuje naši svobodu, popřípadě co můžu dělat já pro to, abychom stále žili ve svobodné zemi?

Určitě to, že Andrej Babiš je předsedou vlády. Není to zrovna demokratický typ. Naš pan prezident taky nezastává úplně svobodné názory, tíhne na východ. Dál se stačí podívat na znepokojující situaci v Maďarsku nebo v Polsku. Také je důležité zmínit, že v České republice stále funguje komunistická strana, což by samo o sobě nemuselo být problémem, kdyby ji nikdo nevolil. K mému zděšení však její moc ve státě spíše sílí. Nechápu, že lidé tak rychle zapomínají a KSČ volí. A když se nynější členové komunistické strany opovažují tvrdit, že např. Milada Horáková byla popravena právem, pak je z mého pohledu něco špatně. Z toho vyplývá, že svoboda ohrožena je. My jí můžeme pomoci tím, že budeme mluvit, zajímat se, působit na naše okolí, vyjadřovat svůj

názor třeba se i účastnit různých demonstrací.

(Red.)

Foto © archiv CMGaSOŠPg Brno

STUDENTSKÁ TVORBA

První krok důvěry

„Udělat věc, které se bojíme, je první krok k úspěchu.“

Zde pod skálou sedí mladík, sirotek. S hlavou v dlaních, klepající se zimou. Boty, které byly tak promáčené, že když se v nich Aron zkusil projít, zpoza jejich švů a velkých děr vytékaly potůčky vody. Roztrhané kalhoty, malá zrezivělá dýka, váček, v kterém bylo všechno jeho bohatství, sirky a dva nebo tři zlaťáky. Ušmudlaná halena. Tak tohle byl Aron, s kterým si začal osud podivně zahrávat.

Jednou z rána, když se ještě na zemi válela mlha, Aron vyrazil do ulic nemalého městečka uzmout si kus chleba, aby nebyl další týden o hladu. Věděl, že starý pekař vozí každého dne do krámu čerstvé pečivo. I dal se pospíchat cestou za ním. Už bral chléb do rukou a náhle dostal přes prsty proutkem. Starý pekař, nějaký Václav, zahřměl: „Jestli nechceš, abych zavolal četníka, rychle odsud upaluj pryč!“ A odhodil Arona do škarpy plné odpadků. Lidé už o něm věděli. Věděli, že Jeho matka umřela brzo po jeho narození. Jeho otec pil a propil se nejen ke smrti, ale také ke krachu rodinné firmy. A také věděli, že je po svém otci velmi nedůvěřivý.

Než se stihl probrat z mrákot a vyhrabat z odpadků, již na něj kdosi mluvil.

„Hej, chlapče, jak se jmenuješ?“

„A...Aron.... Aron, pane, a jak vy?“

„Mé jméno je Dr. František Prokop. Podej mi ruku Arone.“

„Co to může být za člověka? Jsem mu snad k smíchu? No jasně, on mě určitě pohodí zpátky a kolem se bude smát

dalších deset doktorů a zazobaných lidí. Tihle lidi jsou nepředvídatelní. A co když je to četník. Co když mě zabásnou? A co pak budu dělat. A co když mi chce jinak ublížit.“ Ačkoli si to Aron nedokázal připustit, měl z prvního člověka, co na něj neřve, strach. Ale co měl dělat. Inu, podal mu ruku. A poté si už jen pamatuje, že když chtěl odejít, udělalo něco v jeho noze křup, křup. Když se probral, ležel v krásné ložnici na posteli s nohou v bílém sádře.

Ten doktor, kterého se bál, mu nakonec pomohl, aby se uzdravil. A nejen to. Nechal si Arona u sebe. Bohužel se z něj nestal doktor, ale řezník. Ale to však nemění nic na tom, že už nikdy nemusel žebrať a krást.

Lukáš Kos (G4)

Co všechno lze ztropit s písmenem P

Psí poslání

Pan Pavlík prodal psa. Pepек povídá: „Pane Pavlík, proč prodáváte psa?“ Pan Pavlík prohlásil: „Pitomeček počůral půlku postele, proto!“ Pepек proto po psa pátrá. Potřebuje psa pro pobavení. Pobavení pěkné, pohovka pak počůraná. Psa pustil pro potřebu. Patník pěkné počůhání pro psa. Pes plný prožitku patníkového, Pepек potřeboval psa pitomého.

Eliška Štefková (PL3)

Paběrkové

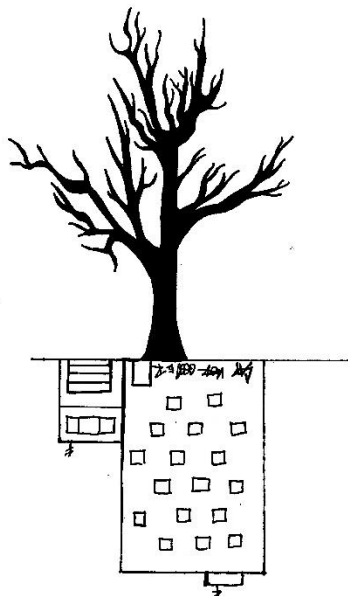
"Pověz, příteli," pravil: "pověz, proč pokračovat? Proč pustošit prameny počestnosti? Proč plundrovat písčiny pokojného, pravdivého prozření, panenské plody přírody?"

Pro parádu, pro pobavení, pro požitek? Pro pokoj pokolení, pěti, patnácti...?

Prastarý, prapůvodní pokoj po pruzích, pásech pryč postupuje. Pak pouhým, posledním pohledem paběrky počastuje.

Potom? Popel, prach. Pokradmé probuzení. Příliš pozdě."

Vojtěch Tonner (PL3)

Peří

Proč právě ptáci? Přemýšlím. Padají právě přímo pod pláň, protože páni ptáky postříleli. Propojují posloupnost pravého pádného práva ptáků padat. Pitomost. Přece potřebují pohyb přírodou, přímý posun před, perutěmi pádlovat ... Pouštím pojistku pistole, poněvadž potřebuji pokrýt přílišný postesek před počtem pánů pokrytých pytlou. Přece podporovat podstatu pasivních primitivů pouštějících praky, pistole přič ptáčky - pak pomyšlení prostě pouze protipádně pokusím pořešit. Potřebuji pomoc? Pouze padlí postrádají pomoci. Pitomečci pytláci. Propast. Past present. Potřebuji peří. Pouštím pojistku. Padám.

Aneta Šedivá (PL3)

Princ Petr

Příběh počíná na pevnosti Pecka. V pradávne prehistorii v pevnosti Pecka pil prostý podomek pondělní pivo, a přitom se proměnil v prince Petra. Petr plnil potřeby poddaných, prokazoval pocty předním panovníkům, ale přitom pořád pil plno piva. Pražskému panovníkovi se pijan Petr protivil, a proto poslal Petra pro prášek proti pijáctví.

Petr se připravil na pochod za příslušným prostředkem proti pití. Pochodoval a pochodoval, až přišel k památnému platanu. Pocestný Petrovi prozradil, že platan prokazuje pomoc potřebným.

Petr prosil platan o pomoc: „Platane, platane, památný platane, poskytni Petrovi prášek proti pijáctví.“ Platan pomohl, poskytnul Petrovi pomoc a podal Petrovi požadovaný prášek.

Petr přišel do pevnosti Pecka a požil pilulku. Prášek promptně poskytl Petrovi pomoc a Petr přestal pít. Pražskému panovníkovi se přestal Petr protivit.

Šimon Hanák (G1)

Pravěký příměšťák

Pro Pavla od Pravěké party Pavle, píšu pohled z příměšťáku. Protože převažuje pěkné počasí, píši pohledy pod plesnivým padlým platanem. Pravedoucí překvapili přehnaně přenádherným překvapením - pravěké přejmenovávání!

Pro Patrika připravili přezdívku přesměšnou - Puntá! Pro partu Pralidí připravili prostě pravěké přezdívky - Pazourek, Pravčice, Pokostětec...

Patricie prý „potřebovala“ překrásnou pravěkou přezdívku s „pra“. Pavla proto prohlásila Patricii „Prababičkou“, pravedoucí plánovali „Pralinku“. Pak Patriciinu přezdívku pláclí do prázdna – „Patricie, pravěká pračka“. Patricie se proto patřičně přetrucovala k puknutí.

Pravěká parta právě přechává pod platanem polední pauzu a přepisuje pohledy.

Podepsán

Pepa Pramedvěd z Pravěké party

Marta Vostalová (G1)

Úvaha – Pravidla

Pravidla jsou nepříjemná a mnohdy se nám staví do cesty. Manifestují se ve formě určitých morálních standardů, nebo rovnou zákonů. Je jich hodně a často se zdají nepřehledná, a čas od času si i rozumný a slušný člověk musí říct, že některá jsou snad i zbytečná, panovačná, či se snaží řešit problém, který ještě ani nenastal. Jak to?

Řekl bych totiž, že v ideálním světě by pravidla neměla existovat. Žádná. Kdyby tomu tak bylo, a všichni lidé byli naprosto slušní a naprosto nekonfliktní, pravidla by už zkrátka nebyla třeba. Ideální svět však bohužel není v dosahu lidského snažení a nikdy nebude.

Žít svobodně, bez pravidel není možné, protože se vždy najde někdo, kdo toho zneužije. A zbytku společnosti nezbyde než se usnést, že je třeba vytvořit pravidlo, které tomu do příště zamezí, i když s ním možná budou mít více práce. Bude-li totiž společnost chtít, aby pravidla dodržovali všichni, budou je muset dodržovat i ti, kteří by s původním problémem ani nikdy nepřišli do styku.

Řekněme, že si někdo chce přistavět k domu kůlnu. V onom ideálním světě by se nejdřív ujistil, že tím nic neničí, že bude bezpečná a potom se ujistil, že nebude nikomu ze sousedů vadit. A protože to jsou ideální sousedé, nebudou mít s kůlnou problém, vždyť se jich v podstatě netýká. A pokud ano, stavitel kůlnu posune, nebo od nápadu zcela

upustí, protože by nerad někomu ztěžoval život. Pravidla v tuto chvíli nejsou třeba.

Co když se ale objeví někdo, kdo se nebude obtěžovat zeptat? Prostě kůlnu postaví, klidně bez zlého úmyslu, a zastíní cizí zahradu? Navíc to není proti pravidlům, takže stačí, aby byla se stavitelům špatná domluva, a křivda je hotová.

Tehdy je třeba ustanovit pravidlo, zákon, chcete-li, podle kterého se něco takového už nemůže stát. A ačkoli bude třeba ohromného papírování, a lidem, kteří by si stejně dali pozor nepřinesli nic nového, společnost z něho může těžit, protože nyní nebude možné někomu stavbou kůlny ukřivdit, ani kdyby to dělal naschvál.

A to jsou pravidla, způsob, kterým se společnost snaží vyvarovat morálního úpadku. A tím, že je všichni dodržujeme, usnadňujeme život nejen všem okolo, ale taky nám samým.

Vojtěch Šimeček (G6)

Jezero Titicaca se rozléhá na andské náhorní plošině a díky svému umístění ve výšce 3 812 m. n. m. se považuje za nevyšší položené splavné jezero na světě. Jeho vodní plocha zabírá přes 8 000 km². Ale rozloha a nadmořská výška není jediným důvodem, proč je toto místo vyhledávaným turistickým centrem, jelikož hlavním důvodem jsou indiánské tradice, kterých není možné si nevšimnout.

Jedná se o plovoucí ostrovy, na kterých v dnešní době žije přes 2 000 místních obyvatel. Historie tohoto způsobu života sahá přibližně do 14. století, kdy k tomuto jezeru přimigrovali Uruové, národ, který prchal před bojovnými kmeny Ajmarů. Uruové si jako zkušení rybáři a lovci vodních ptáků postavili velké lodě a vydali se na nich na jezero, kde se následně trvale usídlili. Svě lodě pak postupně upravili v jakési plovoucí ostrovy, které jim zaručovaly bezpečný odstup od nebezpečné souše. Tyto ostrovy si vyrobili pomocí rostliny zvané totora. Tuto rostlinu sbírají v období dešťů, kdy ji silné přívaly a vítr nad vodní hladinou spolu s vlnami zanesou na jezero. Pak ji stačí pouze vylovit a její kořeny smíchat s hlínou. Vznikne hmota podobná korku, která je následně zpracovávána do kolíků, které se svážou s sobě a tvoří základ, na který se pak ještě navrství asi 2 metry totory.

Dnes tomuto městu nechybí ani infrastruktura v podobě vodní dopravy, radnice školy i restaurace. Významným zdrojem příjmů je samozřejmě turismus, takže rybolovu, jakožto tradičnímu způsobu obživy, se věnuje stále méně obyvatel. Ostrovní styl života se nicméně zcela

nevytratil a duch tohoto místa spojený s historií zde nadále přetrvává.

Tomáš Javora (G5)

Píše syn matce:

„Milá maminko, propadl jsem při zkouškách na vysokou školu. Připrav na to tátu.“

Matka odpovídá synovi:

„Drahý chlapče, otec už je připraven. Připrav se taky.“

„Zase jdeš tak pozdě do školy, Petrove?“

„Odpusťte, Marie Ivanovno, ale dneska je náledí a jak jsem udělal krok dopředu, ujelo mi to dva kroky nazpátek.“

„Jak jsi tedy došel do školy?“

„Já jsem se otočil a šel domů.“

Pěťá už je v druhé třídě a ještě si neodvykl tykat dospělým. Zoufalý učitel mu dal padesátkrát opsat větu:

„Nebudu tykat dospělým.“

Druhý den zjistí, že Pěťá napsal trest stokrát.

„Proč jsi to napsal stokrát, Petře, když jsem to chtěl jen padesátkrát?“ „Abys měl radost,“ řekl slušně Pěťá.

„Piš čitelně, Karlíku, nemůžu to po tobě přečíst!“ upozorňuje učitelka.

„To nemůžu, vy byste potom chtěla, abych psal i bez chyby.“

„Splnilo se ti někdy nějaké přání z dětství?“

„Hmm, jo, jo.“

„A jaké?“

„Hmm, když mě otec tahal za vlasy, vždy jsem si přál, abych byl plešatý.“

Babička přijde na návštěvu a ptá se vnučky:

„Tak co, malá, jak se ti líbí tvůj nový malý bráška?“

„Ale jo, je docela fajn,“ pokrčí holčička rameny, „ale je spousta jinejch věcí, který jsme potřebovali víc.“

Už týdný je stadión vyprodán a krátce před zahájením finálového utkání poháru usedá na čestné místo malý chlapec.

„Jak jsi přišel k té čestné vstupence?“ ptá se pořadatel.

„Doma, jsem starostův syn.“

„A kde je pan otec?“

„Doma, neúspěšně hledá tu čestnou vstupenku.“

Aneta Vobořilová (G5)

**Lercháč – školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
střední odborné školy pedagogické
Brno**

Toto číslo vychází v listopadu 2019.
Jeho elektronickou podobu naleznete na
<http://www.cmgp.cz/skolni-casopis-lerchac/>.

Uzávěrka příštího čísla je 15. 1. 2020.

Redakční rada:

Barbora Špalková
Martin Doušek
Lukáš Kos
Matěj Standara
Michala Marečková
Simona Kapitániková
Aneta Vobořilová
Tomáš Javora
Eliška Dvořáková
Pavel Egerle
Terezie Dominika Běčáková
Mgr. Pavel J. Michele

Sazba:

Martin Doušek

Návrh titulní strany:

Zbyněk Řehoř a G6

Redakce:

Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Společenství
přátel Cyrilometodějské školy Brno z. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhradně v elektronické podobě v maximálním rozsahu tří normostran na adrese casopis@cmgp.cz. Redakce si vyhrazuje právo na jejich případné zkrácení.